

שבת עה: (המשנה) עד עו: (סוף הפרק)

ביאורי מושגים
 טומאת אוהל - אבי אבות הטומאה - המת - מטמא באהל.
 טומאת מגע - כל אב טומאה מטמא כלים כשהוא נוגע בהם.
 טומאת משא - כל אב טומאה חוץ משרץ ושכבת זרע מטמאים אדם שנושא אותם.
 טומאת מדרס - זב, זבה, נידה, מצורע, ויולדת מטמאים את המושב/משכב שעליהם הם יושבים/שוכבים (בתנאי שהחפץ מיועד לשכיבה/ישיבה).
 טומאת היסט - זב, זבה, נידה, מצורע ויולדת מטמאים את הכלים שהם נושאים.

האמוראים נחלקו האם דם נידה הוא דבר שאנשים מחשיבים או לא.

זהו הסברו של רש"י אצלנו.
רש"י בהמשך וכן ראשונים
 אחרים מסבירים אחרת:
 ר"ש חולק על ת"ק בשתי נקודות:
 1. אדם שלא הצניע את החפץ - שיעורו ברביעית.
 2. אדם שהצניע את החפץ - שיעורו כשיעורים המצומצמים המזכירים במשנה שבהמשך.

המשנה היא דעת ביניים בין שתי דעות קיצוניות:
 ר' שמעון: החולק על סעף א'.
 הוא סבור שגם כשאנשים מחשיבים חפץ או בודקים את יחסו של האדם המוציא אליו. אדם עשיר חייב רק בשיעור גדול של רביעית.
 ר' שמעון בן אלעזר: החולק על סעף ב'.
 הוא סבור שאם יש אדם שהחשיב את החפץ - גם שאר האנשים מתחייבים עליו.

המשנה
חפץ שעליו מתחייב המוציא אותו מרשות לרשות:
 א. כאשר סתם אנשים שומרים על כזה חפץ (מצד סוגו ומצד גודלו).
 ב. כאשר האדם הספציפי שהוציא את החפץ שמר אותו לפני כן.

המשנה

גודל פי טלה - מקביל לגודל של גרוגרת.

ר' יוסי בר' חנינא: המינים הללו מצטרפים לשיעור הגדול ביניהם.

כדי ששיעורים יצטרפו הם צריכים לשמש לאותו ייעוד.
 רבא: במקרה שלנו ניתן להשתמש בכל המינים הללו לאותו תשמיש - להצגת הסחורה בחלון הראווה.

שיעורי הוצאת מאכלי בהמה:
 תבן - בגודל של פי פרה,
 עצה תבן של קיטניות - בגודל של פי גמל,
 עמיר קש של שיבולים - בגודל של פי טלה,
 עשבים - בגודל של פי גדי,
 עלי בצלים ושומים: לחים - כגרוגרת, יבשים - פי גדי,
 שיעורים אלו לא מצטרפים אחד לשני.

שתי הגרסאות במח' ר' יוחנן ור"ל

רבין:
 הוציא עצה - אוכל קשה שאינו ראוי לפרות, בכמות של פי פרה - כמות קטנה מדי בשביל גמלים, בשביל פרה - שאוכלת אוכל רך.
הבעיה: אוכל זה לא מתאים לשום חיה:
 גמל - צריך כמו יותר גדולה, פרה - צריכה אוכל עדין יותר.
 ר"ל: חייב - פרה יכולה לאכול זאת בדוחק.
 ר' יוחנן: פטור - אכילה ע"י הדחק אינה נחשבת אכילה.

רב דימי:
 הוציא תבן בגודל של פי פרה - כמות קטנה, בשביל גמל - הצריך כמות גדולה.
 ר"ל: פטור - כמות זו לא מספיקה לגמל.
 ר' יוחנן בערב: חייב - כמות כזו מספיקה לפרה.
 ר' יוחנן בבוקר: הודה לר"ל.
דחיה: כמות זו מספיקה לפרה. לכן היא נחשבת לכמות חשובה וזאת בלי קשר לכונתו בשעת הוצאת האוכל.

אביי: עניים אוכלים סובין ומורסן.

בהוצאת שבת הולכים אחרי רוב בני האדם ולכן לא מתחשבים בסובין ובמורסן.

בחייב חלה אנו הולכים אחרי המאכל המינימלי ולכן מתחשבים בסובין ובמורסן.

ר' יהודה החשיב גם קליפות פולים חדשות. (קליפות פולים ישנות נראות כמו זבובים ולכן אנשים לא מבשלים אותם עם הפולים).

משנה

שיעור אוכל אדם לעניין הוצאה - כגרוגרת, ומצטרפים זה עם זה חוץ מהקליפות השונות שלהם, הגרעינים והעוקצים שלהם. ר' יהודה: קליפות עדשים מתבשלות עמם.